

FELHŐK

Saját kis műanyag világom egyik kereke kitört. Nem mozdul, csak vár, hogy úgyis megjavítják. Talán önkéntes játékkatonákat kéne hívni, vagy színes, fonott sörényű pónikat, hogy húzzanak tovább. De nem fogok megszólalni. Búcsúszavak utóíze a számban. Minden olyan lassú, mint még sosem volt. Egy buborék óvatosan a felszínre kúszik, egy parányi űr elveszik egy hatalmasban.

Nálam maradt szemceruzáddal felhőket rajzolok az arcomra, de ezzel csak feketét lehet. Valahol most egészen távol vagy, és azt hiszem, már tudom, milyen lehet, mikor egy fantomvégtag fájni kezd. Hiúságom és hiányod inflálódna: egyre nagyobb mennyiségük ér ugyanúgy semmit.

Hogy az életet kigúnyoljam, a tükörben próbálgatom grimaszaimat. Közben odakint tényleg beborult. Nézem az összegyűrt, sötét felhőket. Esni fog.

38 MARADJ VELEM,
HA NEKEM MÁR
NEM MEGY

Tudod, én szívesen összegereblyézem a gólyákat a szántóföldekről. Működésképtelen érzelmeket szedegetnek. A föld felforgatott alkatrészeit. A kanapén ügyetlen délutánok hemperegnek, szűz kicsi kérdések. Az ilyen napoknak nincsenek tulajdonságaik, elég belőlük éppen annyi, hogy vannak. Lépcsőházak és dohos könyvek. Haldoklók siratják saját porcelán égboltjukat. Megcsonkítanám magam, de tőled félek igazán, hogy te akkor mit csinálnál. Felgyűjtöm egy angyal szárnyát, valakinek le kell ülnie mellém. Ide a lépcsőre. És megígérni, hogy ez volt az utolsó. Talán jó, talán rossz, de a legutolsó.

